

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Törvényszéke
84/19. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2019. június 27.

A T-20/17. sz. ügyben hozott ítélet
Magyarország kontra Bizottság

A Törvényszék megsemmisíti a magyar reklámadónak az állami támogatásokra vonatkozó uniós szabályokkal való összeegyeztethetlenségét megállapító bizottsági határozatot

Sem ezen adó progresszivitása, sem pedig a 2013-ban nyereséget nem termelő vállalkozások azon lehetősége, hogy ezen adó 2014. évi alapjából levonják a korábbi évek elhatárolt veszteségeit, nem minősül bizonyos vállalkozások részére nyújtott szelektív előnynek

2014 júniusában Magyarország bevezette a reklámadót, amely egy a reklámok Magyarországon való közzétételéből származó bevételre kivetett különadó. Ezen adó alanyai azok a gazdasági szereplők, akik reklámot tesznek közzé, vagyis többek között az újságok, az audiovizuális médiumok és a reklám kihelyezői. Az adó alapja a reklám közzétételéből származó adóévi nettó árbevétel, amelyre árbevétel-sávonként 0%-tól 50%-ig terjedő adókulcsokat alkalmaznak, és az első adóköteles sáv 500 millió magyar forintnál (hozzávetőleg 1 562 000 eurónál) kezdődik. Magyarország ezt követően a hat kulcsból álló e progresszív adótáblát a következő két adómértékből álló táblával váltotta fel: az adóalap 100 millió magyar forintot (hozzávetőleg 312 000 euró) meg nem haladó része után 0%-os adókulcsot, az ezen összeget meghaladó rész után pedig egy másik, 5,3%-os adókulcsot vezetett be.

A reklámadó azon adóalanyai, amelyeknek az adózás előtti eredménye a 2013-as évben nulla vagy negatív volt, ezen adó címén csökkenthették 2014. évi adóalapjukat az előző évek elhatárolt veszteségének 50%-ával.

2016. november 4-i határozatával a Bizottság megállapította, hogy a reklámadóra vonatkozó, egyrészt a progresszív adókulcsokon, másrészt ezen adónak – a 2013-ban nyereséget nem termelő vállalkozások elhatárolt veszteségeinek a levonása formájában megvalósuló – csökkentésére vonatkozó rendelkezéseken alapuló adózási rendszer a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősül, amelyet Magyarország ráadásul jogellenesen vezetett be. Ebben az összefüggésben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a progresszív adókulcsok különbséget tesznek a magas reklámbevételű vállalkozások (tehát a nagyobb méretű vállalkozások) és az alacsony reklámbevétellel rendelkező vállalkozások (tehát a kisebb méretű vállalkozások) között, és méretük alapján szelektív előnyt biztosítanak az utóbbiak számára. A Bizottság továbbá megállapította, hogy az elhatárolt veszteségek 50%-ának a levonhatósága állami támogatásnak minősülő szelektív előnyt nyújt. Ilyen körülmények között a Bizottság felszólította Magyarországot, hogy gondoskodjon arról, hogy a vitatott adó miatt egyetlen gazdasági szereplő se részesülhessen a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásból.

Magyarország keresetet indított a Bizottság határozatának a megsemmisítése iránt az Európai Unió Törvényszéke előtt.¹

A Törvényszék a mai napon hozott ítéletében a vitatott progresszív adókulcsok Magyarország általi alkalmazásával kapcsolatban lényegében ugyanazon okokból kifolyólag, mint amelyeket a kiskereskedelmi ágazatban kivetett lengyel adóra² vonatkozó, közelmúltban hozott ítéletében

¹ 2017. május 16-án Magyarország visszaható hatállyal eltörölte a reklámadót.

² A Törvényszék 2019. május 16-i Lengyelország kontra Bizottság ítélete ([T-836/16.](#) sz. és [T-624/17.](#) sz. egyesített ügyek); lásd továbbá a [64/19.](#) sz. sajtóközleményt.

előadott, megállapítja, hogy **a Bizottságnak nem sikerült a jog által megkövetelt módon bizonyítania, hogy pusztán a reklámadó progresszív szerkezete miatt állami támogatásnak minősülő szelektív előnyök állnak fenn.**

Először is a Bizottság a szóban forgó adó esetében egy referencia-adórendszer, az úgynevezett „normál” rendszer annak megállapítása céljából való meghatározásával, hogy bizonyos vállalkozások részesülnek-e szelektív előnyökben, olyan „normál” rendszert azonosított, amely vagy hiányos, mivel nem tartalmaz adókulcsot, vagy pedig hipotetikus, mivel egységes adókulcsot tartalmaz. A Törvényszék szerint ugyanis a szóban forgó adó progresszív jellegére és bizonyos vállalkozások vonatkozásában a differenciált adósávok hiányára tekintettel a jelen ügyben „normál” rendszerként kizárólag magát a reklámadót lehetett volna figyelembe venni a progresszív adókulcsokat és adósávokat magában foglaló egységes szerkezetével együtt.

Másodszor a Bizottság a szóban forgó adó esetében nem állapíthatott volna meg attól eltérő célkitűzést sem, mint amelyet a magyar hatóságok alapul vettek, vagyis azt, hogy az újraelosztási logikát tiszteletben tartva árbevételen alapuló ágazati adót vezessenek be, azzal az indokkal, hogy **a vitatott adó felépítése**, amelyet a progresszív adózási szerkezet jellemez, **nem volt koherens ez utóbbi célkitűzéssel.** Észszerűen feltételezhető ugyanis, hogy a magasabb forgalmat elérő vállalkozásnak a különböző méretgazdaságossági szempontokból adódóan arányosan kisebb költségei lehetnek, mint a szerényebb forgalmat bonyolító vállalkozásnak. Ily módon az első vállalkozás arányosan magasabb jövedelmet érhet el, tehát képessé válik arra, hogy forgalma alapján arányosan magasabb adót fizessen. Következésképpen az olyan újraelosztási cél, mint amelyet a jelen ügyben követnek, összeegyeztethető egy árbevételen alapuló adóval.

Harmadszor a magyar hatóságok által kitűzött célra tekintettel a Bizottság nem bizonyította, hogy az adó választott modulációja szelektív előnyöket nyújt. A forgalomra kivetett olyan adót illetően ugyanis, mint a vitatott adó, a bizonyos, akár magas küszöbértéktől kezdődően progresszív adóztatás formáját öltő modulációs kritérium, amely azon kívánságnak felelhet meg, hogy a vállalkozás tevékenységét csak akkor adóztassák, ha e tevékenység elér egy bizonyos jelentőséget, önmagában nem jelenti szelektív előny fennállását. Ennélfogva **megalapozatlan a Bizottság általi azon minősítés, amely szerint a reklámadó pusztán progresszív szerkezete miatt olyan intézkedésnek minősül, amely szelektív előnyt nyújt.** Ezenfelül a Bizottság nem bizonyította, hogy a konkrétan elfogadott progresszív adózási szerkezetet úgy alkották meg, hogy az a szóban forgó adó céljának lényegét nagymértékben kiüresítette.

A 2013-ban nyereséget nem termelő vállalkozások esetében a veszteségek 50%-a levonhatóságának belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően a Törvényszék megjegyzi, hogy **az adóalapból való e levonást az érintett vállalkozások választásától független objektív kritériumok alapján állapították meg**, tehát nem szelektív jellegű. Ezenkívül az a törekvés, amelynek a magyar jogalkotó e levonás lehetőségével eleget kívánt tenni, megfelel a reklámadó célkitűzésének. E célkitűzés ugyanis olyan újraelosztási logikát foglal magában, amellyel koherens az azon vállalkozások adóterhének a csökkentése érdekében elfogadott adóalap-csökkentés, amelyek az adózás évét megelőző adóévben veszteségesek voltak.

Egyébiránt a Törvényszék megállapítja, hogy objektív a Magyarország általi különbségtétel azon szempontja, hogy az érintett vállalkozások 2013-ban termeltek-e vagy sem nyereséget, és hogy az olyan vállalkozások között teremt eltérő bánásmódot, amelyek nincsenek hasonló helyzetben: egyrészt azon vállalkozások, amelyek 2013-ban nyereséget termeltek, másrészt pedig azok között, amelyek ugyanabban az évben nem termeltek nyereséget.

A Törvényszék megállapítja, hogy **az elhatárolt veszteségek 50%-ának a levonhatósága nem tartalmaz olyan hátrányosan megkülönböztető elemet, amely ellentétes a vitatott adó célkitűzésével, és ezért nem minősül állami támogatásra jellemző szelektív előnynek.**

Ilyen körülmények között **a Törvényszék a megtámadott határozatot teljes egészében megsemmisíti.**

EMLÉKEZTETŐ: A Törvényszék határozata ellen annak közlésétől számított két hónap és tíz napon belül kizárólag jogkérdésekre vonatkozó fellebbezést lehet benyújtani a Bírósághoz.

EMLÉKEZTETŐ: A megsemmisítés iránti kereset az uniós intézmények uniós joggal ellentétes jogi aktusainak megsemmisítésére irányul. Bizonyos feltételek mellett a tagállamok, az európai intézmények és a magánszemélyek indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet a Bíróság és a Törvényszék előtt. Az érintett intézménynek a jogi aktus megsemmisítése miatt esetleg kialakult joghézagot orvosolnia kell.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Törvényszéket.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499